

Til § 79.

Stk. 1 som Invalideforsikringslovens § 22.

Stk. 2 svarer til Invalideforsikringslovens § 26, men er udvidet saaledes, at den ogsaa omfatter Aldersrentenydere. Bestemmelsen er endvidere affattet saaledes, at den angaar ikke alene den, der ikke kan vedblive at være nydende Medlem, men ogsaa den, der ikke kan *blive* nydende Medlem. Denne Ændring staar i Forbindelse med Bestemmelsen i § 38, Stk. 3, hvorefter det paalægges dem, der kun er bidragydende Medlemmer, at søge Optagelse som nydende Medlemmer, saavidt ske kan.

Stk. 3 svarer til Invalideforsikringslovens § 25, sidste Stk. og Aldersrentelovens § 11.

Ligesom Udgifter til Sygehjælp til Aldersrentenydere hidtil er refunderet Kommunen efter de samme Regler, som gælder med Hensyn til Aldersrenten, bestemmes det her i Stk. 4, at Udgifterne til Sygehjælp efter Stk. 2 — saavel som Udgifterne efter Stk. 3 — refunderes Kommunen efter de samme Regler, som gælder for Rente-ydelserne.

Til § 80.

Stk. 1 svarer til Sygekasselovens § 19, Stk. 3 og Invalideforsikringslovens § 11.

Det er naturligt at udvide Reglerne til ogsaa at gælde Aldersrenten.

Stk. 2 svarer til Sygekasselovens § 18, udvidet saaledes at den ogsaa gælder Sygeforeninger. Da der har været rejst Tvivl om, hvorvidt Sygekassernes Vedtægter omfattes af Stempelbegunstigelsen, har man udtrykkelig fastslaaet dette.

Til § 81.

Svarer til Invalideforsikringslovens § 29.

Til § 82.

En Betingelse for, at det ny System ifølge Lovforslaget kan virke tilfredsstillende er det, at Befolkningen fuldt ud er paa det rene med Betydningen af at være sygeforsikret og tilskyndes til at melde sig ind. Man har derfor fundet det rigtigt at give Ministeriet en Bemyndigelse til at søge Bistand hos de kommunale Folkeregistre. Der vil herefter kunne blive Tale om gennem

Folkeregistrene at rette Henvendelse til alle Personer, som opnaar eller har en vis Alder. Endvidere kan der paa Flytteanmeldelsesblanketter, Flyttebeviser og Folketællingskemaer trykkes korte Oplysninger om Betydning af at have Sygeforsikringen i Orden. Endelig kan der, naar man skal sikre sig, at alle i Tide bliver opmærksom paa Betydningen af at være forsikret, muligvis blive Brug for andre Former for Samarbejde med Folkeregistrene, f. Eks. Paastempling paa Registerets Kort om Forsikringsforhold og herigennem særlig Henvendelse til de Personer, der ikke har tegnet Forsikring.

Til § 83.

Bestemmelsen i denne Paragraf falder forsaavidt udenfor Forslagets egentlige Omraade, som den ikke vedrører den almindelige Invalideforsikring, men den Fortsættelse af den tyske Invalideforsikring, som i et vist begrænset Omfang er hjemlet i Lov Nr. 315 af 28. Juni 1920. Da Invaliditetsbegrebet (Nedsættelse af Erhvervsevnen til $\frac{1}{3}$) efter de tyske Regler, som i Medfør af nævnte Lov kommer til Anvendelse, er ganske det samme som efter den danske Lovgivning, jfr. Forslagets § 38, Stk. 1, er det imidlertid irrationelt, at Invaliditetsbedømmelsen er henlagt til Arbejderforsikrings-Raadet i Stedet for til Invalideforsikringsretten. Da man anser det for at være af stor Betydning, at Invaliditetsbedømmelsen foregaar paa ensartet Maade i Henhold til den omhandlede sønderjydske Lov og den almindelige Lov, foreslaar man, at den Del af den administrative Virksomhed, der gaar ud paa Invaliditetsbedømmelse (herunder Kontrol og Helbredelsesforanstaltninger), henlægges til Invalideforsikringsretten.

Til § 84.

Svarer til Sygekasselovens § 35, Invalideforsikringslovens § 32 og Aldersrentelovens § 20.

Til § 85.

Den anførte Ikrafttrædelsesdato er fastsat under Forudsætning af, at Loven vedtages i Rigsdagssamlingen 1929—30, idet man formener, at man mindst maa have $\frac{3}{4}$ Aar til Forberedelsen af dens Ikrafttræden.